

Na het artikel dat vanmorgen 29-12-2016 in [Trouw](#) is verschenen is onze reactie daarop als volgt:

Flex tensie heeft een werkwijze ontwikkeld waarmee we de realiteit van een flexibiliserende arbeidsmarkt benutten om langdurig werklozen perspectief te bieden. Deze werkwijze brengt kansen aan werkzoekenden die worden gezien als 'moeilijk bemiddelbaar' en daardoor – helaas – behoren tot een vergeten doelgroep. De kandidaten die de afgelopen jaren via Flex tensie zijn geplaatst hadden gemiddeld ruim 3 jaar een bijstandsuitkering. Dat zij weer werkervaring opdoen, is voor hen veel waard. En voor zo'n 25% van de geplaatste kandidaten leidt deze werkervaring tot een vast dienstverband. Tot nu toe zijn zo al meer dan 250 kandidaten uit de uitkering gestroomd.

De regelgeving rondom de inzet van bijstandsgerechtigden op flexibel werk is ingewikkeld en weinig stimulerend: aan de slag gaan op tijdelijk werk resulteert in administratief gedoe, inkomensonzekerheid en is daarbij financieel niet lonend. Flex tensie wil dat doorbreken. Dat doen we niet alleen, maar samen met bijstandsgerechtigden. De vraag aan hen is steeds: wil je werken - en zo ja, onder welke condities dan? De antwoorden hierop vormen de basis van de werkwijze van Flex tensie:

1. Vrijwilligheid: bijstandsgerechtigden bepalen zelf of ze via de werkwijze van Flex tensie ingezet willen worden, en zo ja: welk werk ze daarbij wel en niet willen doen. Er is dus geen sprake van dwang of uitbuiting, in tegendeel.
2. Werken moet lonen: als je werkt, wil je daar ook iets aan overhouden.
3. Geen administratief gedoe: wie aan het werk gaat wil daar geen administratieve last door krijgen, evenmin als inkomensonzekerheid of 'strafkorting' op de uitkering.

Flex tensie is ontwikkeld vanuit deze uitgangspunten. Zodat kandidaten uit een vergeten doelgroep die aan de slag willen, dat ook kunnen doen op een manier die voor hen veilig en lonend is. Daarbij werken we inmiddels samen met meer dan 50 gemeenten – waarbij altijd het belang van de bijstandsgerechtigde voorop staat. Flex tensie heeft de afstemming gezocht met onder andere het ministerie van SZW, de belastingdienst, opdrachtgevers en cliëntenraden in diverse gemeenten, en heeft contact gelegd met FNV. Ook voor belangengroepen of anderen die in contact willen komen over onze werkwijze en drijfveren, staat de deur altijd open.

En ja, Flex tensie krijgt haar kosten vergoed. Als sociale onderneming houden we die kosten echter bewust laag: we zorgen voor zo min mogelijk overhead en hebben een kleine en wendbare organisatie. Want het eerste doel waarvoor we bestaan is: echte kansen bieden, zodat wie wil werken, een uitweg uit het systeem kan vinden.

Gaat dan alles altijd goed? Vast niet. Maar biedt de werkwijze van Flex tensie echte kansen? Wel degelijk. En dat zijn mogelijkheden voor kandidaten die zonder Flex tensie nauwelijks kans zouden maken op een arbeidscontract. Via Flex tensie hebben ze die kans wel gekregen. En daar zijn we trots op.

Bij vragen of wanneer u wilt publiceren n.a.v. deze reactie vragen we u contact op te nemen via info@flex tensie.nl

Bijlage: de werkwijze van Flexpensie in de praktijk: het verhaal van Sunee

Hoe dat werkt in de praktijk? We leggen het graag uit aan de hand van het verhaal van Sunee [naam gefingeerd]

Maak kennis met Sunee, sinds 2011 in Nederland en sinds die tijd aangewezen op de bijstand. Vanwege haar achtergrond – ze spreekt beperkt Nederlands, heeft alleen in Thailand basisonderwijs gevolgd en geen enkele werkervaring – wordt Sunee door de gemeente gezien als ‘moeilijk bemiddelbaar’.

Dus gaat Sunee naar een uitzendbureau. Ook daar belandt ze op de stapel ‘niet bellen’. Bij een tweede uitzendbureau is er wel werk voor haar: voor twee maanden in wisselende uren seizoenswerk. Maar dan begint het pas. Als Sunee bij de gemeente aangeeft dat ze parttime inkomsten heeft, krijgt ze een brief thuis: of ze wil opgeven hoeveel ze denkt te gaan verdienen. Dat is het begin van een slepende administratie: de inkomsten worden alvast op de uitkering gekort, maar het seizoenswerk betaalt toch minder dan Sunee dacht. Ze ziet zich daardoor geconfronteerd met een gat in haar inkomsten, terwijl ze wel aan het werk is. Uiteindelijk krijgt ze het teveel gekorte geld terug, maar dat duurt een aantal maanden. Als de opdracht is afgelopen is alles weer terug bij af: Sunee heeft geen euro extra verdiend en ze is nog steeds thuis terwijl ze aan de slag wil. En Sunee valt nog altijd in het vakje ‘moeilijk bemiddelbaar’.

Dan krijgt Sunee een vraag van de gemeente. De gemeente is begonnen met een nieuw project. Het is bedoeld voor iedereen zoals Sunee: kandidaten die graag willen werken, maar een opstap nodig hebben en die ‘uit beeld’ zijn bij de gemeente. Aanmelden is vrijwillig: er volgen geen sancties wanneer Sunee besluit dit niet te doen. Sunee leest wat de bedoeling van het project is en besluit zich aan te melden. In een kennismakingsgesprek vraagt de medewerker van de gemeente haar van alles, zoals: wat zou je het liefste willen doen? En wat echt niet? Waar moeten we rekening mee houden als we je voorstellen op een opdracht?

Al snel komt er een opdracht: een cateringbedrijf heeft een zieke medewerker en Sunee mag die twee maanden parttime vervangen. Ze schrikt toch even: twee maanden werken leverde eerder vooral financiële zorgen op. De gemeente herhaalt gelukkig nog een keer wat de bedoeling is: je wordt ingezet op tijdelijk werk op een manier die jou een veilige start geeft: de uitkering loopt door en daar verandert niets aan. Moet Sunee dan werken voor niets? Natuurlijk niet! Naast de uitkering krijgt ze een onbelaste premie voor elk uur dat ze werkt. Daarmee wordt de uitkering voor elk uur dat Sunee werkt tot ten minste het wettelijk minimumloon aangevuld. Ze moet met het OV gaan reizen, dus ze krijgt via Flexpensie ook een chipkaart met saldo vooruit gestort. En Sunee doet echt werk, dus haar werkgever gaat ook een eerlijk tarief betalen, minstens gelijk aan het minimumloon. Wat er gebeurt met dat tarief? Dat wordt deels gebruikt om haar uitkering aan de vullen tot minstens het wettelijk minimumloon en gaat verder grotendeels terug naar de gemeente om de kosten voor de doorlopende uitkeringslasten te dekken – maar dan op een manier die Sunee niet in onzekerheid brengt. En dus gaat Sunee aan het werk. Ze ontvangt haar uitkering, en daarbovenop een netto toeslag voor de twee maanden dat ze aan het werk is. Die toeslag wordt niet verrekend met de uitkering: voor Sunee is dit dus meer dan ze zou ontvangen bij een tijdelijk arbeidscontract. Sunee doet het goed. En het cateringbedrijf ziet dat. Ze gaan zoeken naar een plek in de organisatie waardoor Sunee er kan blijven, en na afloop van de opdracht krijgt Sunee – na meer dan vijf jaar wachten – haar eerste voltijds arbeidscontract in Nederland.

Sunee is echt. Haar verhaal is echt. Net als dat van Ali, die 61 is en honderden brieven stuurde maar nooit werd uitgenodigd, maar nu via Flexpensie een vaste baan heeft gekregen. Of de >250 andere kandidaten die via de inzet van het instrument van Flexpensie na een langdurige uitkerings situatie eindelijk een contract hebben gekregen.